

har vist sig en mangelfuld Ordning, og hvor Raadet derfor har ønsket Loven forandret til noget mere betryggende og fyldestgørende. Det vedrører tre forskellige Ting.

Det ene er Fastsættelsen af Dagpenge. Her har man i det Forslag, som herved fremsættes, ønsket at faa en fastere Ordning. Meningen med Dagpenge er at skaffe den Tilskadekomne en Erstatning i den Tid, han ligger syg efter Ulykkestilfældet, at holde Nøden borte fra Hjemmets Døre. Derfor har Raadet ønsket Loven ordnet saaledes, at Dagpengene virkelig komme til Udbetaling straks efter den trettende Uges Forløb, altsaa naar Sygekassehjælpen ophører og Loven skulde træde i Kraft over for den tilskadekomne. Dernæst skulle disse Dagpenge udbetales ugevis indtil enten den Dag, da vedkommende atter er rask og kan genoptage sit Arbejde, eller til han erklæres Invalid og modtager den Erstatning, der i saa Henseende bliver ham tilkendt. Den anden Række af Paragraffer i Tillæget angaar Fastsættelsen af en afsluttende Frist for Sagernes Behandling. Den tredje Gruppe endelig indeholder Bestemmelser om Lægeattester, paa hvilket Punkt der ligeledes under Arbejdet med Loven har vist sig Trang til fastere og bestemte Regler. Forslaget er fremkommet fra Arbejdsforsikringsraadet og er altsaa Resultatet af de Overvejelser og de Erfaringer, Raadet har gjort i det Tidsrum, det har arbejdet med Loven. Jeg skal herved tillade mig at anbefale Forslaget til det høje Tings Velvillie.

Førmanden: Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet har Ordet for at fremsætte de for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Det første af de tre Lovforslag, jeg skal have den Ære at fremsætte for det høje Ting, er Forslag til Lov om Forfatter- og Kunstnerret. Et Lovforslag om dette Emne har tidligere været forelagt Rigsdagen, første Gang i Samlingen 1890—91 og sidste Gang i 1896—97, uden at der dog kom noget ud deraf. Naar jeg nu forelægger et saadant Lovforslag, sker det, dels fordi jeg har faaet en Opfordring dertil af Forfatterforeningen, og dels og navnlig fordi jeg selv er kommen til den Overbevisning, at vort Land ikke længer kan staa paa et

andet Retsgrundlag paa dette Omraade end vore Nabolande og de fleste civiliserede Lande i Verden. Lovforslagets Indhold er for det første en Modifikation af de nugældende Lovbestemmelser paa dette Omraade. Jeg skal saaledes nævne, at ved Vedtagelsen af dette Lovforslag bortfalder Loven af 29. December 1857 om Eftertryk med mere og Loven om Eftergørelse af Kunstværker af 31. Marts 1864 samt et Tillæg til Loven om Eftertryk m. m. af 23. Februar 1866, 21. Februar 1868, 29. Maj 1879 og 12. April 1889. Som det høje Ting vil se, er det en hel Række Love, der her søges samlede til et, og det har i og for sig sin store Betydning for Befolkningen. Endvidere foreslaas der Bestemmelser for at muliggøre for Danmark at tiltræde Bernerkonventionen. I 1886 oprettedes i Bern en international Union til Værn for litterære og kunstneriske Udarbejdelser. Det var England, Frankrig, Tyskland, Spanien, Italien, Belgien og Svejts, der sluttede sig sammen for at skaffe deres Forfattere de samme Rettigheder i fremmede Lande, som de nøde i deres eget. Naar Danmark slutter sig til denne Union, vil det være muligt ogsaa at skaffe de danske Forfattere tilsvarende Rettigheder i Udlandet, som de have herhjemme, og i den Henseende bliver der enkelte Punkter i vor Lovgivning at forandre. Det væsentligste af disse er, at vi give vore Forfattere Ret til selv at raade for Oversættelsen af deres Værker i 10 Aar. Saaledes som det nu er, maa danske Forfattere finde sig i, at deres Værker oversættes paa forskellige Sprog, ikke alene uden Vederlag, men ogsaa uden at de kunne kontrollere Oversættelserne, og de maa finde sig i at se deres Værker mishandlede. For Forfatterne er det i hvert Tilfælde en daarlig Trøst, at vi her i Landet kunne behandle andre Landes Forfattere paa samme Maade. I de forløbne Aar er det som sagt mere og mere blevet min Overbevisning, at det bliver nødvendigt for Danmark at slutte sig til de omgivende Lande for at komme ind paa det samme Retsgrundlag paa dette Omraade som andre Lande. I Virkeligheden tror jeg ogsaa, at den Frygt, som mange tidligere have haft for, at det skulde gaa ud over os selv, idet vi da ikke fik saa let Adgang til udenlandske Forfatteres Værker som hidtil, er overdreven. Det har saaledes vist sig i Norge, som i 1896 sluttede sig til Konventionen, at man der ikke har følt nogen som helst Ulempe